

DAINAUA SOTERIOLOGICĂ ȘI „*ORGASMUL INIȚIATIC*”: „*POEME INTERMINABILE*”, de EUGEN EVU

Cu destui ani în urmă (2006), îi reproșam, cu jumătate de glas, eminentului Poet româno-hunedoreano-european, **EUGEN EVU**, în recenzia la volumul său, „*Purpura iarnă*” (Eubeea, 2006), excesul gongoric de neologisme. Maestrul a tăcut, a acceptat...și, peste trei ani, numai, când citeam și recenzam „*Vânătoarea de curcubeu*” (Hestia, 2009), constatam, cu bucurie umilă: „(...) *acest nou și splendid volum de versuri, de 64 de pagini, s-a <<scuturat>>, ÎN TOTALITATE, de orice dizarmonie (prin exces de <<modernitate>> neologică), tot așa precum poezia eminesciană cunoaște epoca deplinei maturizări, apoteotice, în care s-a produs <<scuturarea podoabelor>>*”.

Poetul impresionantelor doine/”*dainale*” este, azi, probabil cea mai puternică personalitate lirico-reflexivă, din Poezia română. Nu aruncăm vorbe-n vânt: nu există temă, adânc îndurată/suferită de Duhul uman terestru, pe care **EUGEN EVU** să nu și-o fi apropiat, să nu o fi trăit, întru carnea Logos-ului său personal și să nu o fi exprimat, cu dramatism - uneori atingând treptele sublime ale tragicului.

Așa că nu ne miră cum, prin noul său volum („*Poeme interminabile*”), Poetul **EUGEN EVU**, academician al Accademiei Internazionale “*Il Convivio*”, Sicilia, Italia – a ajuns să “*adulmece*”, îndeaproape, indeterminarea/”*interminabilitatea*” divină a orfismului.

Poemele sale, din acest volum, vorbesc despre Supra-Omul-**POET**, ca despre o ființă vecină cu impersonalitatea zeilor și cu o moarte care, paradoxal, poate, “*regurgitează*” viață – eternitate umanizat-expresivă, de fapt: “*Nu te mai zbate/suflet al meu/zbaterea însăși/ți-e dumnezeu.!(...)* **GEAMĂNA MOARTE/NAȘTE MEREU/Nu te mai zbate/EU NEALMEU**” – cf. **Invocație nocturnă**.

Învieria-Renașterea umană este, la scepticul și sarcasticul tragedian, **EUGEN EVU**, un fenomen mai curând Gnostic, decât Creștin. “*Mielul*” stă sub blestemul amestecului con-fratern (precum tracicul **Fărtat**, con-fratern, întru demiurgie, cu **Nefărtatul** – aparent paradox, exprimat astfel: “*Noi, cei aduși aici de moartea Ta murim/Abiect sublim./Retro, Elohim!*” – cf. **Good morning!**), până la non-disjuncție semantică: **CAIN-ABEL**. “*În pastoralia în pastoralia!/Acolo unde cele dintâi sanctuare/Au ajuns reptiliene cuibare/Acolo am auzit plânsul mieilor/Plânsul de primăvară,/Al învierii prin înjunghiere -/În pastoralia, în pastoralia!*”. Nu e decât o parodie (cumplit sardonică!) a pastoralelor/bucolicelor viziuni vergiliene. “*Păstorirea*” nu mai este, demult, izotopică semantic cu “*ocrotirea*” - ci cu jertfa/asasinare, păgân-sălbatică, din partea unei omeniri coborâte, pe linia Revelației antroposofico-steiner-iene, până la **STADIUL INFERIOR-LEMURIAN** (“*reptiliene cuibare*”): “*Până la un anumit moment al evoluției Pământului, existau doar FIINȚE CU SÂNGE RECE ȘI LIPSITE DE PASIONALITATE; CELELALTE S-AU NĂSCUT PE LA MIJLOCUL PERIOADEI LEMURIENE. Prin aceasta s-au format și cele două sexe, din sexul unic care existase până*

atunci. Datorită faptului că omul a eliminat din sine animalele inferioare, care mai trăiesc și azi ca reptile, și, mai târziu, când a devenit o ființă cu sânge cald, a îndepărtat din sine și neamul păsărilor, el a ajuns la maturitatea necesară pentru a primi în sine spiritul, în prima lui formă” – cf. Rudolf Steiner, “Noțiunile fundamentale ale teosofiei”.

“*Înjunghierea*” nu este (aici, cel puțin!) transfigurare, prin “*junghiul solar*”-Raza/Revelație – ci este mărturia involuției canibalice, autofage (“*mutația/Reciclările din interregn/Energofagia reciprocă*”), a unei umanități damnate (dar damnate, dimpreună cu Dumnezeu ei! – “*nemila*” este complementară trădării/”*vânzării*” Sinelui Divin, anticipând funcția Iudei!): “*Mieii zburdând pe morminte/Mieii înțărcați - carne roșie/Adulmecată de canibali păstori/Ofranda cea plăcută domnului/Motivația fratricidului/Cainul iertat de cel de mai sus/Ca să se împlinească mutația/Reciclările din interregn/Energofagia reciprocă/Paradigma și strămutările/Namilei, Nemilei/și rodnicei de frate vânzare/sângele bușnind în celesta lucrare*” – cf. **Plânsul mieilor**.

Învingându-și, fie și ludic, înclinația pesimist-apocaliptică, precum Poetii/Preoții Logosului antic (care se sinucideau - a se vedea Petronius sau Seneca! - în mijloc de fast și ospețe!), și **EUGEN EVU** (chiar dacă, lucid, știe că “*păstrăvii-n amonte mor la praguri*” și, spre amurgul lui **ICHTHEOS/Hristos-Dumnezeu**, “*Nici icre de sămânță n-or mai fi...*” – ambiguu, spre apoteoza...”*nocturnului*”: “*Sub parapante, corbii zbat stihii*” – **CORBUL** fiind nu doar simbol funebru, ci și **Pasărea FOCULUI!**) - se situează (militant **ANAMNEZIC**, răzvrătit contra “*iernii*” existențial-proliferante!) sub semnul solar și armonic al **COCORULUI**. Pasărea lui Apollon! (“*Cocorul este pasărea lui Apollo, zeul soarelui (...). Cocorul este asociat cu poezii, ce îl au pe Apollo ca patron*” – cf. **Dicționar de simboluri**, de Jean Chevalier/Alain Gheerbrandt): “*Urcat pieptiș nu-mi vine să cobor/(AM FOST, UITAT ÎN IARNĂ, UN COCOR..)*” – cf. **Baladă la Uroi-Simeria**. Sau, **SOFIANIC-ESENȚIAL** (“*Sophia androginul din moarte înviind*” – cf. **Oarba empatie**), taumaturgic („*DIN MIEZ SPRE MARGINI VINE VINDECAREA*” – cf. **Baladă de septembrie**): “*În timpul cel mic, al duratei, COCOR,/din smulgere spre starea de zbor/Al inimii psalm niciodată nu piere../Stoarce SOPHIA din fagure miere/Esența de leacuri,himere*” – cf. **Aumbre** (amintind, firește, de Omul Divin/Cosmic al invocației buddhiste: **AUM!**).

...Poetul năzuiește, precum **Blaga**, printr-o anamneză implicită Logosului descătușat, spre **ORIGINARITATEA MISTERIOS/MISTIC-SALVATOARE**, funcționând ciclic (“*Roiri stelare, sori ce ard miriade/Eonii ce se-alungă și răsar/Cu stingerea și iarăși vii cascade/SE-NTORC IZVORURI LA ORIGINI, IAR ȘI IAR*” – cf. **Strălumini** – dar și: “*CICLICĂ naștere/Întru cunoaștere/Prin zodii maștere...*” – cf. **La Novalis**):

“*A ne reumple lumea de mister (...)*Noi, fii din flori ai cerului din cer,/CĂZUȚI DIN SEMINȚILE DIVINE ?/Am fost din îngeri? cei dintâi, văzuții,/ASCUNȘI ÎN RAI CA-N CURCUBEU PĂUNII?” – cf. **Baladă la Vâlcele Bune**. Să nu uităm că hierogamia **luciferian/luciferică** a **Eminescului** se realizează, în fapt, între **Păunarul Cosmic** (“*Ce împle cupele cu vin/Mesenilor la masă,/Un paj ce poartă pas cu pas/Ampărătesii rochii*” - hephaistico-anamnezic și, în același timp, ținând/stăpânind “*trena de foc con-stelar/con-stelativ*” a **Lunii!**) și **Lună** (“*Fata din rude mari împărătești*” ...!

Astfel, devenind/atingând Stadiul Eliberării Ante-Nirvanice, **Brahman**: “*Vis visat oglindit/Libertate luminând*” – cf. **Sanctuar pe umeri**.

Totul, pentru **soteriologie!** – căci: “*Nu-i scris la care pagină e moartea*” – cf. **Epifanie**. Altfel, rămâi în nadir – “*știind*”, dar/deci murind: “*Pulsația zburând prin armonii/Se-ntoarce-n orizont-nadir. Vei ști*” – cf. **Epifanie**. “*Cine știe prea multe, moare prea repede*”, nu? Probabil, dacă nu crede în Șansa Revelației. Dar numai dacă Misterul blagian al “*minus-cunoașterii*”/”*cunoașterii luciferice*”, de fapt, al Re-Armonizării cu “*susul*”, prin ruptura, **ACUM**, cu “*josul*” - este păstrat (consecutiv, apare, o, mult-așteptata “**DAINA**” din colindă!): “*Murindu-mi moartea-ntre pământ și cer/Reumplu Nemurirea de Mister./Al Spiritului, moartea nu-mi dă pace/De-aceea cânt și Florile-sunt-dalbe...*” – cf. **Florile dalbe**.

Da, “*dainaua*” barbilian-soteriologică, prin “*orb*” Misterul Re-Armonizării Cosmice: “*AINA-DAINA, orb misterul/Zdreanța purpurei, BĂLAUR/Când îngenunchiase Cerul/Din splendoare-n frig de aur*” – cf. **De adio. Balaurul** fiind Paznicul Sacru al Misterelor Eleusin-Demiurgice...!

...“**SOPHIA**” nu este “*știință*”, ci “**ȘTIRE ÎNTRU SINELE UMANO-DIVIN/înțelepciunea Magului Kogaionic**” – altfel, se micșorează șansa **Revelației Soteriologice** (fanta dinspre **Misterul Învietor** se îngustează!): “*Hristos știind aflate. Eternitatea scade*” – cf. **Oarba empatie**.

Voind să des-cânte **Kali Yuga/Vârsta Întunericului/Fierului** (când “*Moartea bătrână-n stihii/Urlă gravidă prin gloate...*” – cf. **Kali Yuga**) - Poetul este/devine, inițiatic, “*Pasărea Haar*”, orfică și thanatică, totdeodată (dar exorcizarea de moarte se face tocmai prin...”*murirea*” întru **CÂNTEC-REARMONIZARE, ÎNTRU NOU COSMOS!** – “*cu moarte pre moarte călcând*”): “*Acea pasăre prea-înaltă plutind/Sub care inima ta se mai zbate/Numele și-l CÂNTĂ parcă murind*”- cf. **Pasărea HAAR**. Sau, din nou, echivalarea dublă, a Poetului și a Revelației, cu **Harul Apollinic/COCOR**, taumaturgic, întru thanatomahie: “*Sub azimut bătrân COCOR/râzând eu MOARTEA MEA SĂ-MI MOR!*” – cf. **Cântec pentru Canon-Group**. Și, altfel și mereu la fel: “*Logos străpuns ca rit al învierii...*” – cf. **Miel al durerii (variantă)**. Moarte inițiatică, autosacrificială, a Poetului, pentru a adeveri Efectul Soteriologic/Cathartic, al Poeziei: “*Nu plânge-n vis bătrân, Miel al Durerii.../În paradis vor înflori iar merii/Gustând sămânța cu amar ocult,/Cunoașterii altoiul vindecării/Cel reprimat ca dar, prinos plăcut,/Se-nfrupte-n noi misteru-mpreunării?*”- cf. **Miel al durerii (variantă)**.

Iată cum apare Poetul eliberat/mântuit, prin Logos orfico-demiurgic - imperativ și inspirat, chiar theogonic, întru a sa demiurgie: “*Dați-i poetului pădurea vie/O va sculpta și o va umple de zei/Apoi va inventa o teogonie/la care să se-nchine discipolii săi*” – cf. **Dați-i o pădure...**

...Coperta ar trezi, poate, impresia că Poezia Maestrului este una erotico-sexuală. Și novicii, văzând reiterarea cuvântului “*orgasm*”, vor întreține această falsă idee, despre

Poezia Poetului! Să fie, aici, și o oarece ușurătate a Maestrului, care mai derapează, când și când...poate calculat, atrăgând cititorul în viitoare capcane semantice: “**Zdrențe bikini chiloțeei primelor orgasme**” (cf. **Un pamphlet, ma non troppo**)...?! Se poate.

Pentru că, iată ce structură sintagmatică domină semantica “**orgasmului**”, din acest volum “**evuian**” (și nu numai!):

“**Ontologia orgasmelor tale/Și verticala punere-n cruce a/Îngerului în organic năpârlind/- TU ASEMENI SCĂLDĂTOAREI/EU ASEMENI CASCADEI -/Jertfe plăcute Daimonului**”- cf. **Eros t.v. nocturn - O descriere a orgasmului, în DOIME (variantă)**. ...Da, **Păcatul Proliferării (sexualitate înjosită/înjositoare!)-DOI** trebuie transfigurat în **OPUSUL** său – deci, resacralizat: **deasupra de DOI, să fie, din nou, pitagoreic, Stăpân-UNU - deci, REFACEREA TREIMII!!!**

Francezii, buni cunoscători ai mythos-ului sexual, vorbesc de “**la petite mort**”. Ca metaforă a **ORGASMULUI**. Dar și grecii antici îi “**înfrățeau**” pe Eros, pe Thanatos și pe Hypnos...!

Ce este, deci, “**orgasmul evuian**”? Este forma specifică de “**moarte inițiativă**”. “**Tu asemeni scaldătoarei/eu asemeni cascadei**” – spune stihul evuian. **EA** este atotcuprinzătoare/îmbrățișătoare a morții, iar **EL** se “**aruncă**”, inițiativ-cascadic, blagian (“**TIMPUL CASCADEI îi caracterizează pe cei ce trăiesc în trecut, pe CEI CE ACORDĂ VALOARE TRECUTULUI, CARE A FOST DE AUR**” – cf. Lucian Blaga, **Orizont și stil**, Ed. Humanitas, București, 1995, pp.84-101) – în îmbrățișarea morții, spre a avea parte de **Înviere: Noua Femeie/Noua Lume!**

Harap-Alb a “**înviat**”, în finalul basmului, prin “**orgasmul**” erotico-thanatico-hypnotic: “**I se taie capul**” (rădăcina ființei umano-divine) – și devine (prin **Fata Împăratului ROȘ** – adică, a Soarelui!) - “**TREZITUL**” și, deci, **RE-ÎNSCĂUNATUL COSMIC**, cu “**paloșul demiurgic**” redat: “**(...) atunci Harap-Alb îndată ÎNVIE și, ștergându-se cu mâna pe la ochi, zice suspinând: - Ei, da' din GREU MAI ADORMISEM! — Dormei tu mult și bine, Harap-Alb, de nu eram eu, zise fata împăratului Roș, sărutându-l cu drag și DÂNDU-I IAR PALOȘUL ÎN STĂPÂNIRE**”.

...Da, **EUGEN EVU** dezvoltă, astfel, **Mistica Femeii**. Prin Femeie ne-a venit Moartea, tot prin Femeie (**FEMEIA COSMICO-MARIANICĂ!**) ne vine **ÎNVIEREA/”verticala punere-n cruce”!** Tot “**scenariul**” erotic, **preamărirea FEMEII** - este “**jertfă plăcută DAIMONULUI**” socratic, **Logos-ului Întrupat** (dacă folosim limbajul creștin).

...De la volum la volum, așteptăm, de la **EUGEN EVU**, noi revelații existențiale și, mai cu seamă, revelații re-sacralizante. Continuu în viziune, mereu și mereu (“**interminabil**”!), el nu ne dezamăgește, nici măcar o dată, nici măcar o clipă de/din ...”**interminabilitate**”!

Singura problemă este (și rămâne!) una destul de grea: ca **EUGEN EVU** să fie citit “**în cheia**” sa originară, în care și-a deslușit, sie însuși, ceea ce divinitatea i-a dezvăluit (cât de ocult!) **Misterele Isiac-Eleusine**. Oare va fi posibil? Și în ce proporții umane?

...Se va vedea, în timp. “*Á la bon entendeur, salut!*”

...Dar Poetul va apuca, oare, să știe/afle (sofianic!) dacă...”*da*”, ori dacă “*ba*”?! Când “*interminabilul*” poetico-inițiativ va deveni “*desăvârșire/terminare*” a **ȘTIRII SOPHIANICE** – a **INIȚIERII** generale? Asta n-o poate ști nimeni, din zona “*orgasmului inițiativ*”.

prof. dr. **Adrian Botez**